

CARMEN LXIV

nec quisquam apparet uacua mortalis in alga.
 sic nimis insultans extremo tempore saeua
 fors etiam nostris inuidit questibus auris. 170
 Iuppiter omnipotens, utinam ne tempore primo
 Gnosia Cecropiae tetigissent litora puppes,
 indomito nec dira ferens stipendia tauro
 perfidus in Cretam religasset nauita funem,
 nec malus hic celans dulci crudelia forma 175
 consilia in nostris requiesset sedibus hospes!
 nam quo me referam? quali spe perdita nitor?
 Idaeosne petam montes? at gurgite lato
 discernens ponti truculentum diuidit aequor.
 an patris auxilium sperem? quemne ipsa reliqui 180
 respersum iuuenem fraterna caede secuta?
 coniugis an fido consoler memet amore?
 quine fugit lentos incuruans gurgite remos?
 praeterea nullo colitur sola insula tecto,
 nec patet egressus pelagi cingentibus undis. 185
 nulla fugae ratio, nulla spes: omnia muta,
 omnia sunt deserta, ostentant omnia letum.
 non tamen ante mihi languescent lumina morte,
 nec prius a fesso secedent corpore sensus,
 quam iustam a diuis exposcam prodita multam 190
 caelestumque fidem postrema comprecet hora.